

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 121.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001284000/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

— aa, men havde man ikke været saa fortrykt og elendig i Sindet, saa var det jo ellers et frisk Vejr og dejligt Føre, alle Stier var lysebrune af Foraaret og fasttrampede.

De stemmede op med deres Sang udenfor et pænt, stort Hus, hvor Konen kom frem paa Svalegangen og hørte paa dem. Hendes Ansigt havde Martin seet før; han huskede det fra Torvet i Eisenach, hvor de jo ogsaa tit havde sunget, dér havde hun en Dag staaet stille og hørt en Stund paa dem. Men kort før hun der paa Torvet kom hen til Kurrendanerne, havde Martin seet hende staa og snakke netop med den unge Pige, som han havde lagt Mærke til nogle Gange paa Gaden, fordi hun var saa kjøn.

Bedst som han stod og tænkte paa dette, imens han sang, — endte Verset, — og den fornemme Kone pegede paa ham i Flokken og bad ham om at synge den Vise, han havde sunget ene paa Torvet for en fjorten Dage siden.

Saa sang han den ogsaa, — det var den om Maria, der gik igjennem Tornekraattet — og det blomstrede med Roser. Men hvor han dog igjen maatte tænke paa den Aften, han kom til Eisenach: Schönau og Hørselbjærget og paa disse Studenter — og saa paa denne unge Pige. Hun hørte jo ikke med i dét ellers, men det maatte vel være, fordi han havde seet hende sammen med Konen hér.

Hun saae saa venligt og godt til ham, da han var færdig med Sangen, og spurgte, om han ikke kunde synges flere alene. Martin saae lidt spørgende til Kammeraterne, men Konen sagde, at hun skulde nok betænke dem alle rigeligt, ligesaa rigeligt, som om de alle havde sunget hele Tiden. Martin sang saa een, han havde lært af sin Moder:

O, gid jeg kuns derhjemme var
og ej for Verdens Trøst til Nar!

Ja, hjemme hist i Himmerig
og skued Gud evindelig.

Velan, min Sjæl, saa gjør Dig klar,
hist venter Dig den Engel-Skar'.

Dig venter Liv foruden Død,
fuldkomm'lig Fryd foruden Nød.

Der tusind Aar er som en Dag,
og ej Fortrød og ingen Klag'.